

ИЗЛАЗИ СУБОТОМ.

Цијена:

За ЦРНУ ГОРУ на год. 4 ф.,
на по године 2 ф.За АУСТРО-УГАРСКУ БОС-
НУ и ХЕРЦЕГОВИНУ на год.
6 ф., на по год. 3 ф.За све остале земље годишње
20 фран. у злату, на по године
10 фран., у злату.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

ЛИСТ ЗА ПОЛИТИКУ И КЊИЖЕВНОСТ.

Претплата шаље се поштом
упутницом непосредно админи-
страцији „Глас Црногораца“ на
Цетиње, или отправиштвома по-
штом на коју драго пошту, а
коме је наручије, г. Перу Рама-
дановићу, к. и. агенту у Котор,
Доноси се шаљу уредништву.
Рукписи се не враћају.За огласе плаћа се: за сваку
ријеч или за број од пет дјева-
ра по 3 новчића за први пут, а
за сваки даљи пут по 2 новч.

ДВОРСKE И ДИПЛОМАТСКЕ ВИЈЕСТИ.

— Г. Логотетис стигао је оно-
мадне из Атине, са свога допушта, на
Цетиње.

ПОЛИТИЧКИ ПРЕГЛЕД.

Цетиње, 9 марта.

Концем прошле године лондон-
ски „Тајмс“ добио је из Пекина од
свог дописника вијест о неком руско-
китајском уговору односно Ман-
џурије; што више, тај дописник је
дошао и до текста тог уговора и у
цјелини га саопштио; и већ је из-
вјесна штампана — што мислите? —
устала у обраду цјелокупности Ки-
таја против руске отимачине! О томе
се дуго говорило, и тврдило да су
и Сједињене Америчке Државе са
свим осталим државама, уложиле
протест против тог засебног уговора
руско-китајског. Кад тамо, одједном
инглеска влада, на дотичну интер-
пелацију, изјављује да је руски ми-
нистар гроф Ламздорф казао инглес-
ском посланику у Петрограду, да
тај уговор не постоји, да је изми-
шљен, и да се Русија у китајском
питању држи оне политике, која је
у њеним објелодањеним званичним
саопштењима утврђена.

Послије те изјаве у инглеском
парламенту, лондонски „Тајмс“ да
покрије свога дописника, изразио је
сумњу, јер гроф Ламздорф „може
заборавити садржину своје бесједи
са инглеским послаником“ — и читав
хор извјесне штампе прихватио је
ту сумњу, па даље настао про-
тив руских освајачких намјера. Тада
је инглеска влада објелодањила у
цјелини дотичну депешу свога по-
сланика из Петрограда сира Скота
о његовом разговору са грофом Лам-
здорфом, са примједбом, да је сир
Скот својој влади саопштио, да гроф
Ламздорф „нема ништа противу обје-
лодањења те депеше, као тачног из-
вјештача о разговору између грофа и
инглеског посланика.“ И „Тајмс“
је био принуђен, да изјави, да је
био неправедан према рускоме мини-
стру. „Али није било лако то под-
нијети — вели „Н. Времења“ — те
се није ни чутило, што „Тајмс“
покушава да се оправда помоћу свога
пекинског дописника, саопштавајући,
ако је тај пут био доведен у заблуду,
да сада његов дописник по добиве-
ним тајним извјештајима о покуша-
јима руског министарства финансија,
да захвати у своје руке контролу
над трговином, индустријом и кому-
никацијом цијелог сјеверног Китаја,
од Кашчара до Тихог Океана, го-
вори голу истину. У сваком случају
ту је тако постигнут врхунац „исти-
не“, да и не треба разбирати тај
нови фантастички страх русофилског
„Тајмсовог“ дописника из Пекина.
И не би ли боље било листу, да је
бар неколико причекао, послјије тако
категоричког удостојерења несавјес-
ности сензационих саопштења њего-
вих дописника, да се мало изгледа
из памети његових читаоца утисак,
који трудно да изазивље повјерење
према саопштењима тога фантасте.“

И овакве вијести једва се доче-
кају у извјесним круговима и најоз-
биљније се нишу члаци по најве-
ћим јевропским листовима против

„преварне“ руске политике, противу
које устаје и влада Сједињених Др-
жава сјеверне Америке, а све то у
намјери, да се застре прави међуна-
родни положај, који је Русија зау-
вела својом мудро политиком баш
у китајском питању. А како органи
извјесних политичких кругова служе
истини, то смо видјели већ у Драј-
фусовој афери, и кад су кроз два
мјесеца знали потанко описивати,
како су јевропски заступници у Пе-
кину са њиховим фамилијама мучени
и искасаљени....

И послјије званичног саопштења
депеше инглеског посланика у Пет-
рограду, врло је чудновато, како је
гроф Билон у њемачком парламенту
на дотичну интерпелацију одговорио:
„Ја не знам ништа, то не знаду ни
њене владе, којих се уговор више
тиче него нас. Па не би дипломат-
ским обичајима ни њемачким инте-
ресима одговарало, кад би дотичне
владу у том обзиру тако велико љу-
бопитство показале. Ако ја што о
том уговору дознам, ја ћу интер-
пеланту са највећим задовољством
саопштити.“ Не изгледа ли, да и
гроф Билон сумња у искреност из-
јава грофа Ламздорфа сира Скоту,
или бар да му годи ту сумњу по-
државати?

КУД НАС ВОДЕ АЛКОХОЛНА ПИЋА ИЛИ
АЛКОХОЛ?

КАО НАЈГЛАВНИЈЕ ХИГИЈЕНСКО ПИТАЊЕ.

(повећено напредку „Добре Пале“)

нијиско Др. Ј. Кујачић.

(Наставак)

Професор Форел,⁶⁾ један од најчуже-
внијих и највећих бораца противу алкохо-
ла, као противу највећег свенароднога
зла, чинио је између осталих и ову пробу,
која је и веома карактерна и особито очи-
гледна, као доказ за најенергичнију борбу
у том правцу.

Том приликом а с научном намјером
он је подвргао проби неколико здраве
школске дјеце од 10—15 година. Најприје
их је држао неколико мјесеци без икак-
вих алкохолних пића, затијем им је почео
давати по једну трегину чаше лакога ви-
на за ручком и за вечером. Та им је пор-
ција давана у току некога извјеснога вре-
мена; али већ у средини предузете пробе
опазило се, да дјеца мијењају свој обични
карактер; она су збиља постајала љени-
вија, непажљивија и много расипанија, —
једном ријечи непажљивија и много нер-
вознија, усљед чега су и почела раније
него обично да подијезу напору и теже-
му раду, коме су била подвргнута обуча-
вањем и школским животом. Пред тога је
једно дијете било тако ослабило и нервно-
растројено, да се свака даља проба с њим
морала одма прекинути. И та нам проба
дакле већ не може очигледније, говори
противу сваке назови-рањиве способности
алкохолних пића (у дотичном случају ви-
на). Да је алкохол био потребан и имао у
себи колико толико потребне за живот
ране, без сумње би споменута дјеца мора-
ла у обичну своју храну добијати и на-
предовати, а не ништа тако нагло опа-
дати у свим функцијама свога живота.
С друге пак стране зар би морао тако,
управо да речем, пропадати на очиглед
органики живот, да се алкохол односно
индиферентно према разним животним тки-
вима, с којим је, примљен унутра, долазио
у неки додир? У сваком случају, — не;
тим прије што се споменута пробна дјеца
била у истим животним условима, изузи-
мајући пића, и прије и послјије пробе.
Дакле, ту мора бити нешто друго, мора
очевидно алкохолно пиће да утјече, као
приви отров. Иначе не може ни бити, о
чему ће бити доцније говора.

Да збиља алкохол није отров и да
храну и подржава којим год начином жи-

⁶⁾ Die Fränkischen, ihre hygienische und soziale
Bedeutung, 1891, S. 7—9.

вот, не би нека инглеска друштва за осигуравање живота давала оним, што никако не пију, па ни умјерено, никаквих алкохолних пића, од 10—20% награде; па ипак не обзирују се на тако лијепо проценат друштво добија с њима много више него с ониме, што пију макар и умјерено, јер они и дуже живе и много мање и ређе болују.⁶⁾ На заузимање истога друштва помоћу тачних специјално научних проба нађено је, да на 1000 смртних случајева уопће долази 630 од оних, који се баве сеоским радovima; 1361 пивовар; 1521 кафаница и 2205 обичних простих крчмара.⁷⁾ Дакле према тијем статистичким податцима баш се лијепо види, да лица, која много пију спиритних пића, умиру од 3 до 4 пута више од оних, која га или не пију или пију у врло малој количини. Још се из тога примјера може видјети и докучити и то, да пропорционално с количином попишенога алкохола чисто математски тачно расте и смртни проценат.

Кад би збиља алкохол био храном или њезиним саставним дијелом, он би се у нашем тијелу морао подвргавати свим оним физиолошко-хемијским законима, који су у смислу праве хране изучени и тврдо опће установљени. Морао би он дакле прије свега ступити у дотичном тијелу а под утјецајем разних животних процеса у хемијску свезу с кисељеником, т. ј. морао би се оксидирати или просто да речем, морао би горети и тијем развијати животну енергију и давати топлоту тијелу, као што то ради обично права храна. Према многобројнијем савременим пробама изгледа, да алкохол ниш горити даје каквегод животне енергије и топлоте. Све и сваковрне пробе до данас овако говоре. Један и то највећи дио алкохола избацује се из тијела неизмијењеним кроз бубреге (малажма је неизмијењен у мокраћи људи који пију), плућа (свакоме је добро познато, како алкохол заудара из грла оним, што га пију), и кожу (тако је исто тако алкохол у зноју дотичних лица); други, дакле мањи дио његов, мијења се прелазком по свој прилици у тако звани елдегид (C₂H₄O), а шрећи и то веома мали остатак веома дуго у тијелу да се никако не мијења; тако је он налажен у тијелским ткивима 36—38 сати после штога како је примљен,⁸⁾ што с осталом храном у нормалном стању организма никако не бива. Прелазу ли штогод у воду и угљену киселину, т. ј. гори ли, до дан данас још се није на чисто.⁹⁾ Једном ријечи ако и гори, то је у тако малој мјери, да се готово не смије у обзир ни узети.

Ето то је чисто унутрашња страна алкохолнога пића, као хране, према чему би он морао по здравом разуму изгубити сваку потпору и оправдање своје употребе у обичном нормалном животу.

Друга страна, која би могла заклонити алкохол, као корисни продукт у смислу хране, још је много лабавија и безаптитнија. Почто је већ он изгубио углед, као храна, његове су се присталице и заштитници старали од сваке руке, да докажу другу његову корисну снагу. Радило се, како је већ било прије речено, да се докаже, како алкохол штеди од сувишног распада и трошка разна тјелесна ткива и тијем ипак да добије угледно мјесто међу хранљивим производима. Али и то је опрорачуно цијелим редом најновијих тачних научних проба и радова и то све веома угледних аутора и научара, као што су Роземак,¹⁰⁾ Шмидт,¹¹⁾ Шелескијен,¹²⁾ Ромајен,¹³⁾ Ферстер¹⁴⁾ и многи други. Тако је и пр. Ромајен чинио пробе над гладном чељадом и у свијем је случајевима нашао, да се количина излученога азота ваада увећавала а не никако умањавала, као

⁶⁾ Verhandl. der II. International. Versammlung gegen Alkoholimissbrauch, Zürich, 1887, und der III. Christiaula 1890.

⁷⁾ Borozilobov, Ibidem, стр. 16.

⁸⁾ Rosenthal, ibidem, S. 26.

⁹⁾ Руководство фармакологије и терапеут, пр. 1895, Branton, стр. 655.

¹⁰⁾ Ueber den Einfluss des Alkohols auf den menschlichen Stoffwechsel. (Zeitschrift f. diätet. und physikal. Therap. Bd. I. Hf. 2, 1898).

¹¹⁾ Ueber den Einfluss des Alkohols auf den Eiweissstoffwechsel des menschlich. Körper. (In. Diss. Greifswald, 1898).

¹²⁾ Ueber den Werth des Alkohols als ernährendes Mittel, (In-Diss. Greifswald 1893).

¹³⁾ Mal's Jahresbericht der Tierchemie, Bd. XVII, S. 400.

¹⁴⁾ München. Med. Wochenschr. 1887, S. 61.

што би се по претпоставци крањивога својства алкохолних пића с правом морало очекивати. Сличне су пробе над гладном чељадом чинили и баш исти резултат постигли Weiske и Flechsig.¹⁵⁾ По својој важности и научном интересу треба споменути веома пучљиву пробу Kellerga¹⁶⁾ и Miura.¹⁷⁾ Ове су пробе тим више интересне, што су их аутори извршавали над самим собом. Први је радио под руковођењем чувенога професора Бунге. Проба се састојала у томе, што је он мјерно количину азота за три дана, које је провео без икаквих алкохолних пића и нашао је 20,9, 22,0 и 22,2; кад је затијем узео одређену количину алкохола, тога је дана било 20,8, а три идућа дана било је 23,1, 23,1 23,1; из тога се очигледно види, да је сва та три дана излучено азота више него у периоду алкохолне неупотребе. Miura је исто тако радио своје пробе под надгледањем Нордена. Његове су се пробе састојале у томе, што је он замјенио сав дио угљених хидрата у својој храни самим алкохолном и послјије неколикодневне пробе дошао је до тврдога закључка, да ово средство, не само, што не храни, него се оно напротив јавља тошким отровом за сваку живу протоплазму. Тако одлучно мишљење, основано на својим сопственим пробама, мора, да како, да смјело и темељито говори противу сваке употребе алкохолних пића. До истога су мишљења дошли својим радом и други по избор научари, који се могу, као Шармил¹⁸⁾ и Форел,¹⁹⁾ с правом назвати првацима у свој медицинској науци, јер њихов крупни ум показује и свијетли пут великој научној истини.

У прилог алкохолног питања често ћете даље чути, па чак и од самих, на жалост, лекара, како се од алкохолних пића особито од пива нагло дебаља. Али само мало озбиљније пажње па ће се лако увидјети, да су све такве тврдње површне и без икакве разумне цензуре, и да узрок сљинога дебаља мора лежати у нечем другоме а не никако у крањивој способности алкохола.

И гдје је збиља узрок честој појави замјетног и доста пута наглога дебаљања, као алкохолне последице? У томе су питању мишљења разнолика и једна другим посве противна. Дешавало се често, особито отприје, да су многи објашњујући ту појаву узимали у помоћ баш оно, што је доказано, да не постоји, а то је, да алкохол сгарајући у тијелу чува тијем од сувишног распада равна тјелесна ткива, особито масти, које би иначе гореле и тијело гријале, а које се сада благодарем одмјени алкохола накупљају из примљене хране у изобилу у разним мјестима нашега тијела. Кад би то тако било, шта би се морало очекивати од дотичног тијела гесп. организма? Саснијем природно, дотично би се чељад не губећи ништа од својих тјелесних ткива, него напротив добијајући велики депозит тако важног тјелеснога горива, као што је и пр. маст, морало у свему осјећати боље, јер би му, да како, све животне функције морале радити боље и енергичније. А! кад већ није тако, треба да се тражи узрок томе, што постоји. Обративши пажњу на физиолошко-анатомско стање таквих лица т. ј. оних, што су одебљали под утјецајем алкохолних пића, видјећемо, да је свака физиолошка функција уопће понижена и измијењена, и да се та измјена, бар по спољашњем изгледу, оснива у неколико на анатомској измјени дотичних органа и њихових ткива. Није се тешко увјерити и помоћу најпростијих и грубих проба, да под утјецајем алкохолнога отрова највише страда тјелесна бјеланчевина, која по свој прилици заузима најглавније мјесто у цијелој животној економији. Због такога стања бјеланчевинастих ткива слаби у велике мишићна система, од које зависи гесп. у којој је смјештена сва механичка радна дотичнога тијела; мишићи дакле постају слабији и лабавији, од чега зависи и она непажљивост у физичним напорима и мало потезким радovima. На основу исте

¹⁵⁾ Weiske und Hirsch's Jahresbericht, 1889, Bd. I, S. 400.

¹⁶⁾ Zeitschr. für physiol. Chim. Bd. XIII, S. 176.

¹⁷⁾ Zeitschr. für Klin. Medizin. Bd. XX.

¹⁸⁾ По поводу обь одмоловь съ прачебойл

¹⁹⁾ Ibidem.

ко Јовов, Лазар Васов, Стеван Перов, Богдан Видаков, Раде Милошев, Бошко Радов, Лука Драгов, Живко Спасојев, Буру Вучуров, Буљан Зеков, Груица Перков, Маркиша Крстов, Дреко Ремов, Илија Крстов, Митар Савов и Груица Зеков по 50 новчића.

Света: фтор. 246-45.

Од пр.: ф 23617-73; ок. ж. 16396; б. 78 ок. в. 22; Укп.: „ 23864-18; „ 16396; „ 78. „ 22.

(Наставиће се.)

Телеграми Бечког „Кор. Бира“.

ПЕТРОГРАД, 4 марта. — Министар просвјете Богољенов умро је.

БЕРЛИН, 5 марта. — Оздравијење Цара Вилхелма иде најбољим током. Кроз неколико дана рана ће бити извидана.

РИМ, 7 марта. — У Карари и Верони воде су учиниле доста штете, али није било људских жртава.

Англо-бурски рат.

БЛОМФОНТЕН, 4 марта. — Девет је изјавио својим једномисљеницима да није било никаквих преговора у Трансвалу са енглеским властима.

СТАНДЕРТОН, 4 марта. — Френцова војска зауставила је операције за вријеме преговора Киченера и Боте.

ПРЕТОРИЈА, 5 марта. — Енглеско одјељење под пуковником Пуркером изненадило је бурски стан код Кригерсдорпата и освојило. Бури су изгубили 1 мртвог, 5 рањена и 32 заробљена; Инглеси 1 мртвог и 4 рањена.

КАПЕТОВИ, 6 марта. — Војска Деветова разишла се из Сенскала разним правцима.

ДУРБАН, 9 марта. — Инглеси су евакуирали гарнизон из Вреда и саставили се са војском генерала Камбела, који се вратио у Стандертон после краће битке са Бурима. Кампел је довео собом 200 својих болесних и рањених. Много бурских чета паде се око Стандертон.

ЛОНДОН, 9 марта. — Киченер јавља из Преторије, да је сип генерала Боте равен код Дорнберга. Бури се разилазе у четата. Девет се налази код Хеплбропа.

Догађаји у Китају.

БЕРЛИН, 4 марта. — При расправи накнадног китајског кредита Билон је изјавио солидарност држава. Њемачка ће опозвати војску из Китаја, када добије гаранцију индентитета. Валдерзе неће још дуго остати у Китају, што одговара потреби ситуације и жељи држава. Англо-њемачка конвенција има у виду интегритет Китаја; а не односи се на Манџурију. Односи Њемачке у Китају са свим државама најбољи су. Њемачка тежи да успостави што прије мирно стање у Китају и да обезбеди ту своје интересе трговинске и културне. Билон изјављује да му није познат текст руско китајског уговора односно Манџурије (Како наодино у њемачким листовима посљедње поште, Билон није тексти спомињао, него је рекао, да ништа не зна о том уговору.)

БЕРЛИН, 6 марта. — Билон је саопштио у парламенту телеграм њемачког посланика из Петрограда, који говори, да је Ламдорф задовољан са изјавом Билона о Китају.

ЛОНДОН, 6 марта. — Листови доносе из Пекина, да су се Инглеси повукли са жељезничке станице у Тјенцину. Власти сматрају конфликт (с Русима) завршен.

ЛОНДОН, 9 марта. — У горњој кући Лансдон изложио је инцидент руско-инглоски у Тјенцину. Владе руска и енглеска споразумјеле су се да повуку војску са земљишта спорног, резервирајући сва питања односно властине испиту двију вла-

да. Валдерзе ће надгледати повлачење војска. Лансдон је завршио, да се тиче мале ствари, те не морају бити помућени односи двију држава.

Објава.

Овим се износи на јавну продају кућа синова пок. Илије Милутића, заједно са свим њеним правима, која се налази у овој вароши у улици „Баја Цвиљанина“ под број 54.

Ко би исту желио купити чека се пријави потписатој Управи 15. Марта тек. год. на 4 уре после подне, кад ће се кућа уступити понудиоцу највише цијене, ако цијена буде прилична.

Број 122.

Цетиње, 19 Јануара 1901.

Управа

Општине Вароши Цетиња.

Број 9
72 (4-4)

Објава.

И по трећи пут износи се на јавној продаји кућа госп. кап. Ананије Милачића, постојећа у овој вароши.

Продаја исте биће 1. Маја ове године.

Ко би речену желио купити нека се поменутога дана, ради погодбе, пријави потписатој Управи, али без обзира на услове плаћања, изнечене објавом ове Управе од 22 Децембра прошле године број 2954, јер су они поништени.

Број 423.

Цетиње, 22. Фебруара 1901.

Управа

Општине вароши Цетиња.

Број 20
71 (3-4)

ПОЗИВ НА УПЛАТУ.

„ПРВА НИКШИЋСКА ШТЕДИОНИЦА“

позива своје чланове да изводе уплативати своје удјеле. Уплата почиње 12 марта ове године. Уплату прима Управни Одбор у Никшићу, а на страни сљедџи повјереници: Г. Управитељ Пошта и Телеграфа Шпиро Поповић — Цетиње.

Г. Капетан Стеван Раичковић — Подгорица.

Г. Нико П. Цаљевић — Ријека.

Г. Барјактар Филип Кривчевић — Колашин.

Г. Погранични комесар Нико Татар — Грахово.

Г. Петар Пејовић — Вилусе.

Г. Капетан Никола Пелмаровић — Шавник.

Г. Кап. Токо Ђуровић — Даниловград.

Г. Кап. Јеврем Бакић — Андријевица.

Г. Лука Ђуровић — Улицы.

Г. Андрија Рађеновић — Бар.

Г. Марко Врбица — Његуше.

Никшић, 8 марта 1901 год.

ПРИВРЕМЕНИ УПРАВНИ ОДБОР

Прве Никшићске Штедионице.

Број 30
102 (1-1)

ПОЗИВ.

„ПРВА НИКШИЋСКА ШТЕДИОНИЦА“

по члану 14. свога Правилника позива своје чланове на I. редовну главну скупштину, која ће се одржати 22 марта о. г. у 2 сата по подне у дворани г. Вука Кривокапића.

Дневни ред:

- 1) Привремени Управни Одбор подноси извјештај о свом раду и даје оставку;
- 2) Избор Председника, перовође и 4 повјереника, који ће руководити избор сталног Председника и Управе;
- 3) Избор сталног Председника;
- 4) Избор сталне Управе од 16 чланова, од којих ће бити 10 из Никшића и 6 са стране;
- 5) Избор сталног Председника Надзорног Одбора и 4 члана Надзорног Одбора;
- 6) Евантуални предмети.

Никшић, 8 марта 1901 год.

ПРИВРЕМЕНИ УПРАВНИ ОДБОР

Прве Никшићске Штедионице.

Број 31
112 (1-1)

Објава.

Овим се поново износи на јавну продају двокатна кућа са припадајућим обором, овдашњег храма св. Георгије, налазећа се у старој вароши, а у тако званој „Капдић махали“ која је дугачка међу зидове 11, а широка са тријемом 15 метара. На горњем спрату су 2 камаре, оцаклија, пространа кухина и тријем. Кућа је на сасвим удобном за стан мјесту.

Ко би желио исту купити, тај нека се пријави у канцеларији потписате управе 8 априла тек. год. у три уре после подне, којег ће се дана уступити понудиоцу највише цијене.

Позивају се пак сви они који имају право прече купње, а желе се натјецати у куповини, да дођу у одређено вријеме на мјесто продаје, јер се иначе према 55. чл. Имов. Законика неће моћи својим правом доцније служити.

Број 525.

Подгорица, 1 марта 1901 год.

У П Р А В А

ОПШТИНЕ ВАРОШИ ПОДГОРИЦЕ

Број 27
138 (1-2)

ОБЈАВА.

Кућу моју двокатну од шест и по метара дужине у Мандића махали у Подгорици, продајем за 500 флорина. Ко подписатоме дадне готов новац кућа се томе уступа.

И. Радичевић.

Број 23
30 (3-5)

ПАРАСТОС.

У неђељу 18. овог мјесеца у 10. часова пред подне даваћу четрдесетдневни парастос у овдашњој парохијалној цркви моје никад непрежаљеном оцу В. Марку Миланову; за чим чиним знати пријатељима и поштоватељима покојниковијема живљеним у овој вароши.

Цетиње, 9 марта 1901.

Покојникова ожаљопћела кћер

Милица Лазовић.

Број 28
46 (1-1)

ЈАВНА БЛАГОДАРНОСТ.

Приликом смрти нашег непрежаљеног јединца сина

РАДОЈА

подофицира стојеће војске

који се пресели у вјечност 14. о. м. у 26. години свога живота, — указано нам је велико саучешће и почит нашему миломе покојнику од свију и свакога, на чему свакоме најискреније благодаримо.

На првом мјесту подносимо најискренију и најпознанију поданичку благодарност нашем Узвишеном Владару Њ. Краљ. Височанству Господару, који је за вријеме болести покојникове, више пута најмилијостије благоволио упитати о стању здравља покојникове, а при преносу мртвачкога лијеса преко Ријеке, са Њ. Краљ. Височанством, нашом малостивом Мајком Књагињом Миленом, онако милостиво и Очински утјешити нас.

Најпознаније смо благодарни: Њ. Краљ. Височанству Престола Насљеднику Књазу Данилу и Њ. Краљ. Височанству Књагињи Милице, који приликом посјете болесника у Болници, Очински и милостиво с нашим Радојем благоволише прозборити и муке му олакшати.

Најпознаније благодаримо Њ. В. Књазу Мирку, који је четири пута, нарочито у Болницу својом високом посјетом удостојио нашега Радоја, и шиљо му све понуде из свога Дворца, и тиме покојникове муке блажио, а вама пречити поносни спомен оставио.

Искрена хвала Њ. Високопреосвештенству господину Митрополиту Митрофану, који нас је за све вријеме болести покојникове Очински тјештио.

С признањем смо благодарни г. г. докторима: Перазићу, Марићу, Ковачевићу, Огњеновићу и Банцу, који су све могуће чинили да нашег јединца од смрти спасе.

Искрена хвала на личном и брзојавном саучешћу у нашој жалости, како за вријеме болести, тако и после смрти покојникове: г. г. министрима: војводи Божу Петровићу, војводи Пламенцу и Матановићу; великосудцима: г. г. серждару Јагошу Радовићу и серждару Раду Пламенцу; г. г. командирима: Јанку Вукотићу, Митру Мартиновићу, Машану Вожовићу, поцу Радовану и Гингоју Лукићу; г. г. капетанима, поручницима и подофицирима стојеће војске; г. г. ађутантима: Милу Церовићу и Пејановићу — и војеним: Бурашковићу и Газиводи, и цијелом грађанству цетињском, који саучествоваше у нашој тузи.

Срданна хвала племенитим госпођама, на посјети за живота, и на саучешћу по смрти нашег покојника, г. г. Ђуши Петровићу, Марици Пламенац, Пави Драговића, Марији Јауковића и другима.

Хвала: свештеницима, учитељима, и грађанству вароши Ријеке, који су сретоме и попатреше до изван вароши нашег покојника.

Хвала Њешњанима, који на путу онако љупки оплакаше нашег покојника. Ненамјерна хвала и вјечита признателност старјешинама стојеће војске свима у опште са госпођама, којима не беше доста брзојавна саучешћа, него на Везировом мосту дођоше и нашег Радоја ожалише — а г. поручнику Бећуру што га онаквим говором испрати у вјечни неповратак.

Хвала свештенству и грађанству Подгоричком, који на Везировом мосту сусретоме и оплакаше нашег покојника.

Хвала свештенику вароши Данилова града и цијеломе грађанству, који онако брачки примеше и испратеше нашег Радоја.

Искрена хвала и признање г. ком. Блажу Бошковићу, који са свом браћом Бошковићима, оплака и попатри покојника, и онако јуначким урођеним говором ублажи наше ране.

Хвала: Вручанима и Кујанјанима, који нашег покојника сусретоме, ожалише и испратеше до Доброга поља.

Вјечита хвала г. кап. Милошу Радовићу, г. поручнику Николи Митровићу, са четири подофицира — а тако и г. Петку Пајовићу и богослову Милану Милановићу, који покојника свијем путем пратеше и наше ране лијечише. Захваљујемо богослову Михаиловићу и на бесједи коју над отвореним гробом покојниковим рече.

Хвала Рсовићима и Вишанима, који у великом броју дођоше и нашег покојника оплакаше.

Искрена хвала и вјечно признање: главарима, свештеницима, и свој нашој милој браћи Вражегрмцима, који нашег јединца мртва више Данилова града, сретоме, до вјечне куће испратеше и сахранеше. — И на његовом гробу најскупотијенији вијенац положише — вијенац брацке љубави, с којим ћемо се до гроба тјешити.

Вражегрмци, 24 фебруара 1901 год.

Тужни отац:

Командир Ристо Дамјановић
с породицом.

Број 29
568 (1-1)